

Stig havde bestilt bord på Restaurant Badholmen nede i havnen til torsdag aften. Vi var ikke de eneste o-løbere, der var sultne. Der var tryk på i køkkenet og hos tjenerne, men vi nød, at det også er en del af fællesskabet at blive forkælet lidt. Efter den næsten obligatoriske is på byens torv cyklede vi endnu en gang ud til campingen. Da vi sad i Helle og Stigs fortelt for at planlægge fredagens angreb på udfordringerne, mente Kjeld, at det skulle startes med rundstykker. Han skulle nok cykle efter dem. Derfor kunne vi fredag stå op til poser med nyhentet morgenbrød, inden vi pakkede taskerne og cyklede hen mod stævnecenteret i hvis nærhed, de sidste to etaper havde start og mål.

Der er stemningsfuldt på sådan en stævneplads, når 20.000 mennesker er til start – ja, deltagerantallet er steget dag for dag, fordi løbere kommer til og køber en eller to dages løb.

Fredag skulle vi gå rigtig langt til vores start. 2500 m og temmelig mange højdemeter.

Så tror man, at det bliver nemt, bare ned ad bakken i mål, men nej. Det var kort distance, men hold da op, hvor var der udfordringer undervejs. Jeg tror, vi alle havde flere bom. Jeg endte med at gå i mål, selvom jeg manglede to poster. Svær bane i Sverige er bare for svært for mig, ikke kun i hovedet, men også fysisk. Dagens etape var mellem masser af knudrede sten og klippestykker med tegnede eller uforudsete sumpe imellem, og mellem høje og lange stybber, hvor man skulle finde den ene lille passage ind, for ikke at være helt afsporet.

Jeg var træt og varm, sur og irriteret, så da badeholdet tog cyklerne for at køre ud til vandet ved gårsdagens stævneplads, trak jeg stikket og tog en slapper hjemme på pladsen.

Fællesskabet er fantastisk, men vi har også en respekt for, at vi har forskellige behov for og måder at "holde fri fra" fællesskabet på.

Det var afkølede og veltilpasse campister, der kom tilbage fra badeturen. Og så skulle der hentes pizza. Kjeld var klar igen. Det blev dog ikke på cykel men med Stig som chauffør.

Vi havde den første dag på pladsen fået en reklame fra et lokalt pizzabageri.

Gad vide om de havde vidst, hvad de gik ind til.

Mens vores to kammerater holdt og ventede, ikke 20 minutter men en times tid, blev der afhentet flere meget store bestillinger, bl.a. 25 stk. der lige skulle ned i en cykeltrailer for at blive kørt til en anden gruppe på camping.

Pizza er pizza, men med en isbåd som dessert og afvikling af de sidste konkurrencer, kunne vi så småt begynde at snakke afslutning, oprydning, hjemkørsel mm.

Sidste etape er en jagtstart, så vi kunne ikke, som de første fire dage følges ad til start. Lene startede 10.10, Svend Erik sluttede med en start 12.53. Kjeld og Jørgen havde også starter mellem 12 og 13, men valgte at springe over, da der var en færge, der skulle nås. Og heldigvis for det, for de fik noget at se til, da Kjelds bil ikke ville starte. Der måtte "strøm-hjælp" til elektrikerens flere gange på turen hjemad.

Fredagens løb var om muligt sværere end alle de andre dage. Jeg havde bestemt, at jeg ville gå i start, hente mit kort, finde et par poster og så gå i mål ad de nærmeste stier, da jeg havde overbelastet knæet dagen før mellem alle stenene.

Men det var lettere tænkt end gjort. Der var ingen stier på den første del af kortet. Der var sten, stybbe, tegnet vand og mose og så vand og mose, der var kommet til i forbindelse med det meget regnvejr.

Nå, vi kom i mål og flere nåede da også at avancere på resultatlisten.

Lene i sort spurter om hjørnet.

Da Svend Erik og jeg kom tilbage til lejren, var Lene og Lennart også kørt. Hverdagen banker på.

Vi fire, der var tilbage, ryddede op og kiggede på at flere og flere vogntog forlod pladsen. De traktorer, der var kørt i stilling, for at hjælpe med at trække vogne fri, holdt stille det meste af tiden. Det store arbejde arrangørerne har haft med at sikre kørevejen på pladsen efter regn, havde virket.

Søndag morgen, efter ti gode dage i herligt selskab med store og spændende udfordringer pakkede Helle og Stig samt Svend Erik og jeg vores biler for at fortsætte post-finderiet på Læsø.

Sverige er fantastisk, men det bliver nu også godt at se en klit.

/Birgitte

Foto: Helle, Stig og Birgitte